

Daniels bok – nummer etthundratjugofem

Att låsa upp den profetiska betydelsen: En tydning av Daniel 11:40 och dess konsekvenser för den moderna kristenheten

Jeff Pippenger

2024-03-09

Vers fyrtio i Daniel elva börjar vid ändens tid, men versen identifierar två ändens tider och gör det därför möjligt för profetians studerande att sammanföra den första ändens tiden med den andra ändens tiden. När denna tillämpning görs, löper den milleritiska historiens linje, som började år 1798, parallellt med Förenta staternas historia år 1989. De båda linjerna identifierar linjen för det sanna protestantiska hornet och linjen för det republikanska hornet på jorddjuret i Uppenbarelseboken kapitel tretton. Båda linjerna börjar vid ändens tid år 1798, och ändens tid år 1989 kompletterar helt enkelt och tillhandahåller ett andra vittnesbörd om de sanningens vägmärken som förseglas upp i versen.

Den tredje ängelns rörelse anlände den 22 oktober 1844, men uppsköts genom det sjuåriga upproret från 1856 till 1863. Den tredje ängelns ankomst upprepades den 11 september 2001. År 1863 förebildades av det forntida Israels första lägerplats vid Kadesh och de tio spejarnas uppror, och den 11 september 2001 förebildades av det forntida Israels sista lägerplats vid Kadesh och Moses uppror. Upproret 1863 representerade det första upproret vid Kadesh, vilket frambringade en dom till död i öknen. Upproret den 11 september 2001 representerade det sista upproret vid Kadesh, vilket medförde Laodiceisk adventisms ledarskaps död.

Ängelns nedstigande den 11 augusti 1840, vilket inledde rörelsen från 1840 till 1844, och som syster White kallade en härlig uppenbarelse av Guds kraft, var en förebild på den 11 september 2001 och identifierade en härlig uppenbarelse av Guds kraft.

”Den ängel som förenar sig i förkunnelsen av den tredje ängelns budskap skall upplysa hela jorden med sin härlighet. Här förutsägs ett verk av världsvid omfattning och ovanlig kraft. Adventrörelsen 1840–44 var en härlig uppenbarelse av Guds kraft; den första ängelns budskap bars till varje missionsstation i världen, och i vissa länder rådde det största religiösa intresse som bevitnats i något land sedan reformationen på sextonhundratalet; men dessa skall överträffas av den mäktiga rörelsen under den tredje ängelns sista varning.” The Great Controversy, 611.

Den tredje ängelns första ankomst den 22 oktober 1844 (det första Kadesh) var för att fullborda verket, men Guds folk valde att utse en ny ledare och återvända till Egypten. År 1863 hade de ”återuppbyggt Jeriko” i stället för att delta i Guds verk med att få Jerikos murar att falla. Därför kom de under förbannelse, med döden i öknen.

Och Josua besvor dem på den tiden och sade: Förbannad vare inför Herren den man som står upp och bygger denna stad Jeriko; på sin förstfödde skall han lägga dess grund, och på sin yngste son skall han sätta upp dess portar. Josua 6:26.

Liksom det forntida Israel vid det första Kadesh, som hade förkastat Josuas och Kalebs budskap, drog det moderna Israels uppror vid det första Kadesh (1863) över dem Josuas förbannelse. När den tredje ängeln återvände den 11 september 2001 (det sista Kadesh), började det avslutande verket till förberedelse för att Gud skulle störta Jeriko och dess murar.

22 oktober 1844 markerar den tredje ängels ankomst, och därmed markerar detta också ankomsten av den snart förestående söndagen i de sista dagarna. År 1863 markerar slutet på den tredje ängels provotid, vilken började den 22 oktober 1844. År 1863 är därför en symbol för den snart kommande söndagslagen, ty Jesus representerar alltid slutet genom början. År 1863 var nationen delad i två klasser, och likaledes skall vid söndagslagen två klasser uppenbaras.

Provotiden för den tredje ängeln i den milleritiska historien började år 1844 och slutade år 1863, och både början och slutet markerade de sista dagarnas söndagslag. I historien mellan början (1844) och slutet (1863) återfinns den milleritiska rörelsens uppror (1856). Således bär perioden ”Sanningens” signatur. Återvändandet till Kadesh för andra gången den 11 september 2001 markerar början på den tredje ängels provoprocess, vilken avslutas vid den snart kommande söndagslagen, såsom förebildad av 1863.

Från den söndagslagen till dess att människans provotid avslutas, skall Jeriko och dess murar brytas ned, i överensstämmelse med den verkställande domen över den babyloniska skökan som framställs i den historien. Vers fyrtio börjar år 1798 och avslutas vid den snart annalkande söndagslagen i vers fyrtioett. Ändens tid år 1798 representerar den inre linjen i Guds församling, från och med milleriternas rörelse under den förste ängeln ända fram till den tredje ängels rörelse och de etthundafyrtiofyra tusen. Allt i en och samma vers.

Kriget mellan kungen i norr, som började med kungen i söders uppstigande till makten år 1798, fördes till sitt slut 1989, då kungen i söder besegrades genom en allians mellan det femte och sjätte riket i Bibelns profetia. Kriget mellan kungen i norr och kungen i söder, som började 1798, uppfattades av milleriterna som en krigsföring mot Rom, vilket de såg som helt enkelt de två förödande makterna hedendom och påvedöme. När kriget avslutades 1989 var alla tre förödande makter inblandade, och det markerade början på den profetiska framställningen av dessa tre makter som leder världen till Harmageddon, vilket geografiskt framställs i vers fyrtiofem i Daniel elva.

Vers fyrtio till fyrtiofem identifierar den profetiska dynamiken hos de tre makter som för påven till hans slut mellan haven och det härliga heliga berget. Rätt förstådd omfattar den profetiska historia som framställs i vers fyrtioett verserna fyrtioett till fyrtiofyra.

Därför identifierar, med utgångspunkt från ändens tid år 1989, tillsammans med det andra vittnesbördet från 1798, som anger början och slutet på kriget mellan konungen i Södern och konungen i Norden, vers fyrtioett till och med fyrtiofyra den trefaldiga föreningen hos ett påvedöme vars dödliga sår har läkts, och vers fyrtiofem är där hon går till sitt slut. Verserna framställer, när de betraktas ur detta perspektiv, en historia som är yttre i förhållande till Guds församling, vilket också representeras av förhållandet mellan de sju sigillen och de sju församlingarna i Uppenbarelseboken.

Den linje i den profetiska historien som representeras av 1798 representerar i första hand den undersökande domen, och den linje som börjar vid samma punkt år 1989 representerar i första hand den verkställande domen. 1798 betonar i första hand den budbärarens verk som bereder vägen för Förbundets Budbärare, och 1989 betonar i första hand Elia-budbärarens verk.

Från och med 1798, då Daniels bok öppnades, ser vi ökningen av kunskapen om den profetiska historien, där Kristus leder sitt folk in i ett förbundsförhållande som åstadkommer den bestående föreningen av gudomlighet med mänsklighet. Detta sista-dagars-förbund identifieras upprepade gånger i Skrifterna.

Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus, inte såsom det förbund som jag slöt med deras fäder den dag då jag tog dem vid handen för att föra dem ut ur Egyptens land, mitt förbund som de bröt, fastän jag var deras äkta man, säger Herren. Nej, detta är det förbund som jag efter dessa dagar skall sluta med Israels hus, säger Herren: Jag skall lägga min lag i deras innersta och skriva den i deras hjärtan; och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och de skall inte mer undervisa var och en sin nästa och var och en sin broder och säga: "Lär känna Herren", ty de skall alla känna mig, från den minste bland dem till den störste, säger Herren. Ty jag skall förlåta deras missgärning, och deras synd skall jag inte mer komma ihåg. Jeremia 31:31–34.

Alla profeterna identifierar de sista dagarna, och uttrycket "de sista dagarna" representerar i profetian den tidsperiod då domen äger rum. Den förste ängeln anlände år 1798, vid ändens tid, för att förkunna att domen skulle börja år 1844, vilket också är de sista dagarnas ankomst. De sista dagarna är Jeremias "dagar" som skall komma, då Gud skulle "förlåta" sitt folks "missgärning" och "inte mer komma ihåg" deras synder. Detta verk fullbordas av Kristus såsom Översteprästen på den antitypiska försoningsdagen under "de sista dagarna".

Om milleritisk adventism genom tro hade fortsatt att vandra i det framåtskridande ljuset från den tredje ängeln, som anlände den 22 oktober 1844, skulle de redan ha varit i sitt eviga hem hos Jesus. Detta är vad Jeremia menar när han säger: "efter dessa dagar". "Dessa dagar" är de profetiska tidsperioder som ledde fram till och avslutades år 1844. Det är de "dagar" som Daniel, kapitel tolv, hänvisar till.

Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas ände.
Daniel 12:13.

Vid "dagarnas ände", eller såsom Jeremia säger, "efter dessa dagar", avsåg Kristus att lägga sin lag i sitt folks inre och skriva sin lag i deras hjärtan. Det inre är den lägre naturen, eller såsom Paulus kallar det, köttet, och hjärtat är den högre naturen. Förbundet lovar att ge sitt folk ett nytt sinne vid omvändelsen och en ny kropp vid den andra tillkommelsen. Människan föll med Adam, som skapades till Guds avbild och som skapades med en högre natur och en lägre natur. Kristi förbund är att återlösa mänskligheten med dess dubbla natur från syndens förbannelse.

"Under de sista dagarna av denna jords historia skall Guds förbund med sitt budhållande folk förnyas. "På den dagen skall jag sluta ett förbund för dem med markens djur och med himlens fåglar och med markens kräldjur; och bågen och svärdet och kriget skall jag bryta bort ur

landet, och jag skall låta dem bo i trygghet. Och jag skall trolova dig med mig för evigt; ja, jag skall trolova dig med mig i rättfärdighet och i dom och i nåd och i barmhärtighet. Ja, jag skall trolova dig med mig i trofasthet; och du skall lära känna Herren.”

”Och det skall ske på den dagen att jag skall höra, säger Herren, jag skall höra himlarna, och de skall höra jorden; och jorden skall höra säden och vinet och oljan, och de skall höra Jisreel. Och jag skall så henne åt mig i landet; och jag skall förbarma mig över henne som inte hade fått barmhärtighet; och jag skall säga till dem som inte var mitt folk: Du är mitt folk; och de skall säga: Du är min Gud.” Hosea 2:14–23.

”På den dagen ... skall återstoden av Israel och de som har undkommit av Jakobs hus ... i sanning stödja sig på Herren, Israels Helige.” Jesaja 10:20. Från ”alla folk och stammar och tungomål och folkslag” skall det finnas sådana som villigt svarar på budskapet: ”Frukta Gud och ge honom ära; ty stunden för hans dom har kommit.” De skall vända sig bort från varje avgud som binder dem vid denna jord och skall ”tillbe honom som har gjort himlen och jorden och havet och vattenkällorna.” De skall befria sig från varje snärjande band och stå inför världen som minnesmärken över Guds barmhärtighet. Lydiga mot varje gudomligt krav skall de av änglar och människor erkännas som dem som ”håller Guds bud och Jesu tro.” Uppenbarelseboken 14:6–7, 12.

”Se, dagar skall komma, säger Herren, då plöjaren skall hinna upp skördemannen, och druvtramparen honom som sår utsädet; och bergen skall drypa av söt vin, och alla höjder skall smälta. Och jag skall återföra mitt folk Israels fångenskap, och de skall bygga upp de ödelagda städerna och bo i dem; de skall plantera vingårdar och dricka deras vin; de skall också anlägga trädgårdar och äta deras frukt. Och jag skall plantera dem i deras land, och de skall inte mer ryckas upp ur sitt land som jag har givit dem, säger Herren, din Gud. Amos 9:13–15.” Review and Herald, 26 februari 1914.

När Jeremia säger ”efter de dagarna”, var de ”dagar” som föregick det verk som representeras av att Kristus plötsligt kom till sitt tempel för att rena det, de profetiska tidsperioder som slutade 1798 och 1844. Slutet på dessa profetiska dagar (tidsperioder) markerade de fyrtiosex år under vilka Kristus uppförde det milleritiska templet, och när Han plötsligt kom den 22 oktober 1844 uppfyllde Han Malaki kapitel tre, vilket Han också uppfyllde när Han renade templet i början och i slutet av sin tjänst.

”När Jesus renade templet från världens köpare och säljare, tillkännagav han sin mission att rena hjärtat från syndens befläckelse, — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. Malaki 3:1–3 citerat.” Messias, s. 161.

Och ”efter dessa dagar” avsåg Kristus att rena det tempel som han hade uppfört, vilket representerade hans verk att rena sitt folks hjärtan från syndens orenhet, eller, såsom Jeremia uttrycker det, att skriva sin lag i deras hjärtan och i deras innersta.

Ty då han finner fel hos dem, säger han: Se, dagar skall komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus, inte sådant som det förbund jag slöt med deras fäder den dag då jag tog dem vid handen för att leda dem ut ur Egyptens land; ty de

förblev inte i mitt förbund, och jag brydde mig inte om dem, säger Herren. Ty detta är det förbund som jag efter dessa dagar skall sluta med Israels hus, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras sinne och skriva dem i deras hjärtan, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Hebreerbrevet 8:8–10.

Ordene ”de dagarna” var Daniels ”dagarnas ände”, som slutade år 1798 och 1844. Linjen för det protestantiska hornet, som börjar år 1798 i den fyrtionde versen i Daniel elva, betonar det förbundsförhållande som upprättas med de etthundrafyrtiofyra tusen. Det hebreiska ordet ”lott” är en liten sten som användes för att avgöra ens öde. Daniel fick höra att han skulle gå bort och vila (i döden) intill ”dagarnas ände”, då domen skulle börja år 1844 och hans öde skulle avgöras.

Men gå du din väg intill änden; ty du skall få vila och stå upp till din lott vid dagarnas ände. Daniel 12:13.

”Dagarna” i ”dagarnas ände” representerar tidsprofetiorna som slutade år 1844, ty därefter skulle profetisk tid inte vara mer. De två tusen tre hundra åren, som var marah-synen, vilket betyder Kristi plötsliga framträdande i sin helgedom, tog då slut, och de två tusen fem hundra tjugio åren av den sista harmen tog också slut, alldeles såsom den första harmens dagar hade tagit slut vid ändens tid år 1798. ”Efter de dagarna”, såsom Jeremia hänvisar till det, behandlades därefter av Paulus. Paulus hänvisar två gånger till Jeremias ”efter de dagarna”, ty Paulus behandlar inte endast det förbund som skulle upprättas ”efter de dagarna”, utan framför allt identifierar han Kristi verk som Överstepräst.

Ty genom ett enda offer har han för all framtid fullkomnat dem som helgas. Och den helige Ande vittnar också för oss; ty sedan han förut har sagt: Detta är det förbund som jag skall sluta med dem efter dessa dagar, säger Herren: Jag skall lägga mina lagar i deras hjärtan, och i deras sinnen skall jag skriva dem; och deras synder och deras missgärningar skall jag inte mer komma ihåg. Men där förlåtelse för dessa finns, där behövs inte längre något offer för synd. Då vi alltså, bröder, genom Jesu blod har frimodighet att gå in i det allra heligaste, på en ny och levande väg, som han har invigt för oss genom förlåten, det vill säga sitt kött, och då vi har en stor präst över Guds hus. Hebreerbrevet 10:14–21.

De tvåhundra tjugio år som förbinder profetian om marah-synen av Kristi framträdande med den tvåtusenfemhundra tjugioåriga profetian om chazon-synen av den profetiska historien förenar, eller sammanlänkar, början av dessa båda profetiska perioder med en symbolisk länk som representerar föreningen av mänsklighet med gudomlighet, vilket är det verk Kristus fullbordar i den rening som äger rum under den tredje ängelns rörelse och som leder till det förbund Han sluter med de etthundrafyrtiofyra tusen.

Synen av chazon, som åskådliggör nedtrampandet av templet, är synen av mänskligheten som har blivit nedtrampad av synden sedan Adams uppror i Edens lustgård; och synen av marah, som åskådliggör Kristi verk att återupprätta och rena templet, uppfylldes båda den 22 oktober 1844. Det finns två profetior om tvåtusenfemhundra tjugio år av Guds förbittring, vilka representerar nedtrampandet av härskarorna och helgedomen.

Båda dessa profetior representerar mänsklighetens förtrampande, vilket skall återupprättas genom marah-synen. Dessa två uttryck för Guds vrede mot sitt folk representerar vreden över det fallna mänskliga släktet, som endast skulle räddas och återupprättas genom Kristi verk i att återuppbygga och rena det fallna templet.

De två förtrytelserna representerar mänsklighetens högre natur och lägre natur. Vid Adams fall tog den lägre naturen överhögheten över den högre naturen, och Kristi avsikt för människorna var att den högre naturen skulle härska över den lägre naturen. Vid Adams fall föll den högre naturen för den lägre naturens begär, och Guds avsikt blev omvänd. Detta är vad som avses med den bibliska ”omvändelsen”. Att bli omvänd betyder att den högre naturen återupprättas till sin styrande ställning över den lägre naturen. Att omvända är att vända om, eller att vända upp och ned.

Den första harmsen mot det norra riket var harmsen mot den lägre naturen, som vid fallet underkuvade den högre naturen. Denna harm kom först, ty Kristus tog upp återlösningens verk just där det först tog sin början, och det började med den lägre naturens begär, vilket var aptitens begär. Kristus började sitt verk med fyrtio dagars fasta.

”Kristus visste att Han, för att framgångsrikt föra frälsningsplanen vidare, måste påbörja verket att återlösa människan just där fördärvet började. Adam föll genom att ge efter för aptiten. För att inskräpa hos människan hennes förpliktelser att lyda Guds lag började Kristus sitt återlösningensverk med att reformera människans fysiska vanor. Tillbakagången i dygd och släktets degeneration är huvudsakligen att tillskriva eftergivenhet för en förvänd aptit.”
Testimonies, band 3, 486.

Den andra vreden riktades mot den högre naturen, framställd genom det södra riket, där Jerusalem är beläget, den stad som Gud utvalde för att sätta sitt namn. Den 22 oktober 1844 framställs det verk som Kristus avsåg att utföra, och det verk som han nu fullbordar, genom Hesekiels två stavar.

När Hesekiels två stavar sammanfogas till en enda stav för evigt, identifierar detta det förbund där Kristus för evigt avlägsnar synden från sitt folk, och de högre och lägre naturerna återförs till den rätta hierarkiska ordningen, och människorna blir åter hela. I det oomvända tillståndet härskade människans lägre natur, representerad av den första vredesdomen, över människans högre natur, representerad av den sista vredesdomen. Därför riktades den första vredesdomen mot det norra riket, som geografiskt låg ”ovanför” det södra riket.

De tvåhundraatjugo år som förbinder de båda synerna, marah och chazon, med gudomlighet och mänsklighet i deras respektive begynnelse, förenas båda till en enda stav när Kristus fullbordar den tredje ängelns verk tillsammans med de etthundrafyrtiofyra tusen. Det är profetian om den sista förbittringen mot det södra riket som sammanfogas med profetian om framträdandet år 1844, ty förbundet ger ett nytt sinne vid omvändelsen, men den nya kroppen (det norra riket) återupprättas först vid den andra tillkommelsen, i ett nu, på ett ögonblick.

Vers fyrtio i Daniel elva identifierar båda ändens tider och betonar därigenom både en inre och en yttre linje av profetisk historia under jorddjurets historia i Uppenbarelseboken kapitel tretton. De sanningar som öppnas i versen representerar både de inre och de yttre sanningens linjer som

Kristus kom för att identifiera och fullborda inom sitt folk. Sanningen att mänskligheten, förenad med gudomligheten, inte syndar, representeras i det ljus som är förbundet med verkan av kunskapens öppnande och representerar Guds folks inre sanning i de sista dagarna. Det ljus som representeras av krigföringen mellan de makter som leder världen till Armageddon är Guds folks yttre sanning i de sista dagarna.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Och Herrens ord kom åter till mig; han sade: Du människobarn, tag dig en trästav och skriv på den: För Juda och för Israels barn, hans följeslagare. Tag sedan en annan stav och skriv på den: För Josef, Efraims stav, och för hela Israels hus, hans följeslagare. Foga sedan samman dem med varandra till en enda stav, så att de blir ett i din hand. Och när ditt folks barn talar till dig och säger: Vill du inte förklara för oss vad du menar med dessa? då skall du säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall ta Josefs stav, som är i Efraims hand, och Israels stammar, hans följeslagare, och jag skall foga dem till den, till Juda stav, och göra dem till en enda stav, och de skall bli ett i min hand. Och stavarna som du skriver på skall vara i din hand inför deras ögon. Och du skall säga till dem: Så säger Herren Gud: Se, jag skall hämta Israels barn från hednafolken dit de har gått, och jag skall samla dem från alla håll och föra dem in i deras eget land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg, och en enda kung skall vara kung över dem alla; och de skall inte längre vara två folk, inte heller längre vara delade i två riken. De skall inte längre ore sig med sina avgudar, inte heller med sina vidrigheter eller med något av sina överträdelser; utan jag skall frälsa dem från alla deras boningar där de har syndat och rena dem. Så skall de vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall alla ha en och samme herde. De skall vandra efter mina domar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Och de skall bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, där era fäder har bott; ja, de skall bo där, de och deras barn och deras barns barn till evig tid, och min tjänare David skall vara deras furste för evigt. Och jag skall sluta ett fridsförbund med dem; det skall vara ett evigt förbund med dem. Och jag skall befästa dem och föröka dem och sätta min helgedom mitt ibland dem för evig tid. Min boning skall också vara hos dem; ja, jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Och hednafolken skall inse att jag är Herren, som helgar Israel, när min helgedom är mitt ibland dem för evig tid. Hesekiel 37:15–28.